

Said Özdemir

“Dedem Üstadı çok severdi”

“Dedem Tillo’da M. Siyye Camiinde imamdı. Üstaddan sitayişle bahsederdi. Üstada derin bir muhabbet ve itimadı vardı.

“Ankara’ya 1938’de geldim. 8 yaşında idim. Türkçe bilmiyordum. Ana dilim Arapça.

Hususî olarak Türkçeyi 7-8 ay kadar çalışarak öğrendim. 1. ve 2. sınıfları verdim ve 3. sınıftan başladım okumaya. İlk, orta ve lise bittikten sonra İTÜ Makina Bölümünde 2 yıl okudum. Bir rahatsızlıktan dolayı tekrar Ankara’ya döndüm. Pederede artık okumayacağımı söylemişim. İş arıyordum. Dini konularda kendimi yetiştirmeye çalışıyordum. Sonunda Diyanette bir iş buldum. 1950’ de A. Hamdi Akseki bizzat beni imtihan etti. Akseki’nin sorduğu suallerden birisine verdiğim cevap hoşuna gitmişti ve beni memur olarak işe aldı. Suali şu idi: ‘Kur’ân-ı Kerim radyodan kahvehanelerden okunuyor. Bu günah olmaz mı?’

Ben de dedim: ‘Kelâm-ı İlâhî kahvede okunursa belki oradakilerin ıslâhına vesile olur. Orada okunması Kur’ân’a bir nakise olmaz.”

“Üstada muhabbetim vardı”

“O arada Abdullah Yeğin ve Mustafa Sungur’la görüşüyorduk. Bana küçük eserlerden verdiler. Bunlar Telvihât-ı Tis’a ve Gençlik Rehberi v.s.

“Üstada muhabbetim vardı. Bir ara Hicaz’a gitmeye niyetlendim. Kitaplarımı sattım. O sırada Diyanette İskender Göçer diye biriyle tanıştık. Bu zatla aramız çok iyiydi. Hârika şeyler gördüğünü anlatıyor, bütün peygamberlerin hayatlarını gözlerinin önüne getirildiğini, hangi peygamber nerede, nasıl mücadele ettiğini kendisine gösterildiğini söylüyordu. Kendisine sürekli mânevî telkinat yapıldığından bahsediyordu. Âl-i Beyt kendisiyle meşgul oluyormuş. Hz. Ali, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin kendisine harp talimi yaptırıyorlarmış. Hz. Âlişe ve Hz. Fâtıma da kendisine cübbe ve takke takıyorlarmış ve ileride mehdi olacağını, Mekke’den çıkıp bütün dünyayı ıslah edeceğini söylüyorlarmış.

“Bu arada ben de gençlik sâikasıyla âdetâ ona intisap ettim. Aramızdaki münasebet şeyh mürit gibi idi. ‘Mehdiyi bulduk’ diye ona çok yakın alaka peyda ediyordum.

“Seni bana Allah yolladı”

“Bir ara Konya’ya gideceğini , bir ay kadar orada kalacağını, bazı işlerinin olduğunu söyledi. Birlikte gittik. O anlatıyor, ben dinliyordum. Her zaman Hz. Peygamberle görüştüğünü anlatıyordu. Bir taraftan da içimde şüphe vardı. ‘Acaba’ diyordum, ‘doğru yolda mıyım?’ Bunu bilse bilse Bediüzzaman Said Nursî bilir diye Üstada gitmek için İskender Beyi de ikna ettim. Peder de önceden tembihlemişti, ‘Gideceğiniz zaman bana da haber verin’ diye.

“Üçümüz yola çıktık, Isparta’ya Konya yoluyla gittik. Yatsıdan sonra Isparta’ya varıp Üstadın evini aradık ve bulduk. Ben, ‘Geceleyin otelde kalıp sabah gidelim’ dediysem de, peder ‘Hemen gidelim’ dedi. Fitnat Hanımın sahibi bulunduğu Üstadın evine gittiğimizde, İskender Bey, ‘Ben mehdiyim, peygamberlerin selâmı var, görüşmek istiyorum’ dedi.

“Kapıya çıkan Sungur Ağabey ise, Üstadın istirahatte olduğunu, bu saatte rahatsız edemeyeceklerini söyledi ise de dinlittiremedi. O gitti, Bayram Ağabey geldi. İskender Bey aynı şeyleri ona söyledi. O da Üstadı bu saatte rahatsız edemeyeceğini söyleyerek yarın gelmemizi istedi.

“Bunun üzerine İskender Bey kızdı, ‘Nasıl olur, ben buraya kadar gelirim de görüşürmezsiniz, içeri almazsınız, bir daha da gelmem’ dedi.

“Otele gittik. Sabaha doğru bir rüya gördüm. Rüyamda Üstadın huzurundayım. Üstad, İskender’in başına eliyle bir çarpı işareti yaptı. Sabah namazından sonra Üstad, Ceylan Ağabeyi bize yollamış. Nerede olduğumuzu onlara söylemiştik. Ceylan Ağabey, ‘Üstadım acele sizi istiyor. Yalnız üç kişi değil, iki kişi geleceksiniz’ dedi.

“İskender Bey, ‘Ben zaten gelmiyorum’ dedi. Biz iki kişi gittik. Üstad bizi kucakladı. Ve ‘70 senedir oradan (Tillo’dan) bir yardımcı vermesi için Allah’a dua ediyordum ve bir yardımcı bekliyordum. Allah sizi bana yolladı’ dedi. Ve ‘Sizi Arabistan v.s. yerler namına da kabul ettim’ dedi.

“Âlem-i İslâm kapısının kilidi Türkiye’dir”

“Ben ise Hicaz’a gitmek istediğimi söyleyince ‘Niye?’ diye sordu. ‘Efendim’ dedim, ‘memleketin halini görüyorsunuz. Gittikçe daha fenalaşacak. Orada olsam çocuklarım da kurtulur, ben de’ dedim.

“Kardeşim’, dedi, ‘Ben orada olsam buraya gelirdim. Alem-i İslâm kapısının kilidi Türkiye’dir. Bu kilit bu kapıyı Âlem-i İslâm üzerine açar. Kat’iyen buradan gitmek için izin yok’ dedi.

“Daha sonra, ‘Atıfı (Ural) tanıyor musun?’ dedi. ‘Yok’ deyince, ‘Onunla tanış ve hemen hizmete başla’ dedi. ‘Peki’ dedim.

“Mecmuatü’l-Ahzâb’ı da beraberimde getirmiştım. ‘Bu ne?’ dedi. ‘Biliyorsun ben hediye kabul etmem.’

“Ben de, içinde Mecmuatü’l-Ahzab olduğunu, ‘içindeki Celcelutiye’de Süryanice isimler bulunduğunu, bunları kendisinden ders almak için kitabı getirdiğimi söyledim. Üstad, ‘Sonra onları yaparsın’ dedi.

“Dışarı çıkarken peder, Üstada İskender Beyden bahsetti. Üstad da onun için ‘Meczup biri’ dedi. ondan sonra ben de o zattan koştum. Bu ziyaret benim için mecaziden hakikiye geçiş oldu. Sonra kızıma rüyasında, ‘Baban Mehdinin elinden tuttu’ demişler.

“Gözlerim arkada kalmaz”

“Ankara’ya döndükten sonra Atıf kardeşle tanıştık (1952). Yeni yazıyla onuncu Söz’ün teksirini yapıyordu.

“Sonradan Isparta’ya gittiğimizde, Üstad Büyük Sözler’i matbaada basmamız için verdi. Sözler daktilo edilmiş dosyalar halindeydi. ‘Maya (sermaye) yaparsınız’ diye 600 lira verdi.

“İlk defa Sözler’i Ankara’da Ayyıldız Matbaasında bastırdık. Daha sonra Doğu Matbaasına geçtik. Matbaa ile öyle haşır neşir olduk ki, orada yatıp kalkıyorduk.

“Kitap, formalar halinde Üstada gidiyordu. Üstad tashih ettikten sonra biz basıyorduk. Tashih şu şekilde yapılırdı: Kardeşlerden biri yeni yazı ile yazılmış kitabı okuyor, Üstad da takip ediyor, yanlış varsa düzelttiriyordu.

“Formalar için Üstad çok seviniyordu. Kim getirirse getirsin, derhal içeri alıyordu. Sözler’i ciltletip Üstada götürdük. Üstadda bir annenin çocuğuna kavuşma sevinci vardı. ‘Ben vazifemi yaptım, gözlerim arkada kalmaz’ diyor, gözleri yaşarırcasına seviniyordu. Fiyatını sorup kendi eseri olan bu kitaba çıkarıp 25 lira verdi. Ve ‘Her 25 lirayı verene bu kitabı vermeyin, 25 kişiye okutacağım diyene verin’ dedi.

“Üstadla birçok defa görüştük. Görüşmelerimizde hep neşriyatın ehemmiyetini ve nasıl yapılması lâzım geldiğini anlatıyordu.

“Bir defasında Mektubat’ı basıyorduk. ‘Mu’cizat-ı Ahmediye’yi ayrı basalım’ dedim. Üstad ise, ‘Bu diğeriyle bir kuvvet

teşkil eder, ayrı basmayın' dedi. 'Rumuzat-ı Semaniye'de Vahhabiler hakkındaki kısmı da basmamamızı söylemişti. Biz de basmamıştık.

"Sonra Lem'alar, İşâratü'l-İ'caz ve Tarihçe-i Hayat'ı basmamız için verdi. Tarihçe-i Hayat'ın basılmasından dolayı bizi mahkemeye verdiler. En son, Üstadın, 'Said meşveretle neşredebilir' dediği Sikke-i Tasdik-i Gaybî'yi bastık. O zaman Üstad Ankara'ya geldi. Beyrut Palas'ta kaldı. Orada Sikke-i Tasdik-i Gaybî için 'Bunun hasların haslarına verin' buyurdu. Yani herkese vermememizi söylüyordu. Sikke-i Tasdik-i Gaybînin basılması üzerine bizi içeri aldılar, 33 gün içeride kaldık.

"Kardeşim yatağında yat"

"En son Üstadı ziyaretim Sikke-i Tasdik-i Gaybî üzerine oldu. O ziyarette Üstad, 'Kardeşim, bugün benim yatağında yatıp, benim yemeğimi yiyeceksin' dedi.

"Ders yaptık. Akşama yakın biz diğer odalara ayrıldık. Kendisine getirilen yemeğin yarısını kendisi yiyip diğer yarısını da bana yolladı ve 'Kabı bana lâzım' diye nükte yaptı.

"Sonra Üstad kendi yorganını getirdi ve ben o yorganla yattım. Ayrılırken, Üstad balkona çıkıp beni uğurladı.

"Sonra Ankara'ya gittim, bir müddet sonra bizi hapse attılar. Üçüncü gün olmuştu ki, Üstadın Urfa'da vefatını duyduk. Hapiste olduğumuz için cenazeye gidemedik.

"Üstadla geçen bir yolculuğumuz"

"Üstad hayatta iken İzmir'de bir mahkememiz vardı. Atif kardeşle birlikte gittik. Dönüşte Isparta'ya uğradık. Ramazan'dı. Gece yarısına doğru Üstad talebeleriyle ders yapıyordu. Biz de iştirak ettik. Dersten sonra meyve, o yoksa para dağıtmak Üstadın âdetiydi. Meyveleri kurayla dağıtırdı. O gün kurayla üzüm dağıttı. Üzüm kurumuştur. Çünkü, tefekkür için asmışlardı.

"Bana dedi: 'Yarın yalnız seninle Ankara'ya gideceğim.' Biraz sonra tekrar aynı şeyi söyledi. Sabah, 'Arabayı hazırlayın' dedi ve 'Zübeyir bana lazım' diyerek Zübeyir'i de aldı. Üstad, Atif, Zübeyir ve Hüsnü (şoförlük yaptı). Isparta'dan Konya'ya gittik. Emniyet haber almış, halk da bunu duymuş ve toplanmıştı. Bana 'Sen konuşacaksın' dedi. Daha sonra konuşmadan bir kardeşin evine gittik.

"Üstad, yolda 31 Mart hadisesini anlattı. 'Beni, pencerenin önüne getirmişlerdi. 18 kişinin asıldığı görünüyordu. 'Seni de asarız gibisinden' beni buraya getirmişlerdi. Allah'ın izniyle yaptığım müdafaadan sonra berat verdiler. O anda mahkeme reisi Hurşit Paşa hiddetlendi, ayağa kalktı ve 'Sen de mürteci imişsin' dedi. Ben, 'Paşa, paşa! Gözlerini muvahhidinin kalemlerinin uçlarıyla patlatırım' dedim.' Daha sonra Üstad 'On bir buçuk cinayeti' ifade etmiş.

"Aynı hatırayı Sadık Başgöz de bana anlatmıştı. Sadık Beyin babası müftü idi. Üstadla o zaman Erzincan'a gitmişler. Müftülük kütüphanesinden hangi kitabı çıkardıysa, Üstadın kitabı ezbere okuduğunu görmüş. Sonra Şerhü'l-Mevakif'i çıkarmış. Üstad, 'Ona da bir zaman nazar etmiştim' demiş ve başlamış ezbere okumaya.

Mart hapsinde Üstada eziyet yapmaya geliyorlar. onlar daha kapıya yanaşır yanaşmaz, Üstad, sandalyeyi kaptığı gib 'Ey ekpekü'l-küpeka...' diyor ve onlara mani oluyor. Sandalyeyi vuruyor mu, vurmuyor mu, hadisenin teferuatını bilmiyorum.

"Üstad daha sonra Millet Meclisindeki hadiseyi anlattı:"

"Ankara'ya geldiğim vakit bazı mebuslar yüzlerini Garba döndürmüşler, Garplılışma temayyülü ve hevesiyle İslâmiyete lakayit kalmışlardı. (O vakit Üstad, malum on maddelik broşürü neşredince camiye gelenler kalabalıklaşır. Ben broşürün

aslını görmedim.) O zaman duydum ki, Reiscumhur çok kızmış. Kürsüye çıktı, 'Alim ve fazıl bir zat vardı. İstanbul'dan buraya çağırıldı ki, yüksek fikirlerinden istifade edelim, fakat o geldi, namaza dair şeyler yazdı, içimize fitne verdi' dedi. Ben bunun üzerine söz hakkı istedim, vermediler. Sonra koridora çıktım, baktım ki karşıdan geliyor, kendisine, 'Paşa! Paşa! Namaz kılmayan hâindir. Hâinin hükmü merduddur' dedim ve iki parmağımı yüzüne doğru uzattım.

"Bunun üzerine, 'Hocam, onu size söylemedim, siz yanlış anladınız ' diye yalan söyledi ve bana tarziye verdi' dedi.

"Üstadla birlikte yola devam ettik, yolda abdest aldı. Abdest suyunu ben döktüm. Bu arada baktım ki, ayağının iki parmağı bitişik. Yolda giderken, 'Kardeşim ben konuşamayacağım. Benim yerime sen konuşursun' dedi.

"Üstadın Mevlâna'yı ziyareti"

"Konya'ya vardık. Taksi gelip, meydanda durdu. Birden bire taksinin etrafı bulut gibi kapandı. Şoföre, Abdülmecid Ağabeyin evine gitmesini söyledi. Abdülmecid Ağabeyin evi Konya'da, şimdi Turizm Müdürlüğünün arkasında bulunuyordu. O da yola çıkmış geliyordu. Arabanın açık olan camından Üstadla bir müddet görüştüler.

"Bu arada kalabalık gittikçe artıyordu. Polisler kalabalığı dağıtmak için halkı joplarla dövmeye başladı. Halkı dağıttıktan sonra bizi de taksiden çıkararak dövmeye başladılar. Zübeyir Ağabeyi zorla jipe bindirmeye çalışıyorlardı. Ben polislerden kurtulup Üstadın yanına geldim. Üstad gelen polisleri saatini göstererek, 'Ben namaz kılacağım' dedi. Öğle namazını Selimiye Camiinde kıldık.

"Üstad 'Mevlânâ'yı ziyaret edeceğim' dedi, fakat polisler müzenin açık olmadığını söylediler. Müze Müdürü Mehmet Önder oradaydı. 'O vazife bana ait, ben hususi olarak gezdireceğim' dedi. İçeriye girdik. Üstad, 'Ben yalnız gezmek istiyorum' dediyse de, halk ve sivil polisler Üstadı yalnız bırakmıyordu. Biraz yürüdüktan sonra sandukaların olduğu yere geldi, kibleye yönelerek dua etti, hem de bir taraftan ağlıyordu.

"Üstadın polisleri teşekkürü"

"Daha ileri gitmedi, dışarı çıktı. Şişman bir komiseri yanına çağırıldı. Kemal isimindeki bu komiser gelmedi. Başka bir polis çağırıldı. O geldi. ona şunları söyledi:

"Ben size teşekkür ediyorum. El öptürmek bana azaptır. Buna engel oldunuz. 28 sene hapishaneler, tazyikler, tevkifler, işkenceler ile bu memleketin asayişine hizmet ettim. Siz maddi olarak bu memleketin emniyet ve asayişine hizmet ediyorsunuz; ben ise mânevî olarak hizmet ediyorum. Biz bin savcı ve bin emniyet müdürü kadar hizmet etmişizdir. onun için bize bir vazife arkadaşı olarak bakın, başka gözle bakmayın. Bunu bütün arkadaşlarına söyle.'

Üstadın Ankara'ya gelişi

"Daha sonra bana dönerek, 'Ankara'ya gelecektim, fakat bu hadiseler gösterdi ki, daha vakti gelmemiş. Üstad Emirdağ'a gitti, ben de Ankara'ya döndüm.

"Üstadın Ankara'ya ilk gelişi Bend Deresi'ndeki dershaneyi özel olarak hazırladık. Kendisine dershaneyi hazırladığımızı söyledik. Fakat Üstad, 'Şimdiye kadar bütün seyahatlerimde otelde kaldım. Orada kalacak olursam, başka yerdeki kardeşler; 'Bize niçin gelmedi?' der' diye kabul etmedi, 'Yalnız sen oradaki yorganı getir' dedi. Kendisi Beyrut Palas Otelinde kaldı.

"Birçok kişi Üstadı ziyaret ettiler. O zaman otele kardeşlerden ortak olanlar vardı. Otelin içi ve dışı kordon halinde polis ve jandarma tarafından tutulmuştu. Üstad o zaman bu hali görünce, 'Bizden ne tevehhüm ediyorlar? Burada bizi parça

parça da etseler, biz yine asayişe dokunmayacağız. Çünkü masumlar zarar görür. Kur’ân tutan hiçbir el masumların zararına harekette bulunamaz.’

“Üstad bir müddet bu otelde kaldı. Bazı milletvekilleri geldiler. onlara bazı tavsiyelerde bulundu.

“Üstadın ikinci gelişinde Bahçelievler’de bir ev tuttuk, telefon çektirdik. ‘Üstad, ben burasını çok sevdim. Bir müddet kalacağım’ dedi ve burada üç gün kadar kaldı. Polisler yine rahat bırakmıyordu. Evin sahibi bir kadındı. Polislere, ‘Benim evime kimler gelmişde böyle yapıyorsunuz?’ diye çıkmıştı.

“Menderes bizi anlamadı”

“Üstad Ankara’ya üçüncü defa gelmeyi arzu ettiklerinde bizim haberimiz yoktu. Emniyet haber almıştı. Bir tedbir olarak eve geldiler ve bizi nezarete aldılar. Bu arada İsmet İnönü’nün, ‘Menderes Said Nursi’yi seçim propagandası olarak Ankara’ya getiriyor’ şeklindeki sözleri gazetelerde yar aldı.

“Bunun üzerine Dahiliye Vekaleti, Üstadın Ankara’ya sokulmayacağı kararını almıştı. Üstad, Ankara- Gölbaşı’na geldiğinde polisler tarafından arabasını çevirirler ve Üstada emri bildirirler. ‘Biz emir kuluyuz, emri tatbik ediyoruz’ diye mazeretlerini söylerler. Üstad onlara, ‘Ben suçlu değilim, aranmıyorum, o halde sizin kanunlarınıza göre her yere seyahet etme hürriyetim var. Sizin yaptığınız keyfi bir harekettir. Ben sizin kanunlarınızı dinlemiyorum. Yalnız benim altmış senedir tatbik ettiğim bir düsturum var: Asayiş bozmamak. ‘Üstad oradan geri döner. Polatlı’ya kadar polisler onu takip ederler.

“Daha sonra bizi de nezaretten çıkardılar. Tabii biz ne olduğunu anlayamamıştık. ‘Daha sonra öğrenirsiniz’ diye bizi serbest bıraktılar.

“O gece hadiseyi öğrenince, otobüse atlayıp, Üstadın yanına gittim. Beni görünce, ‘Menderes bizi anlamadı. Ben yakında gideceğim, onlar-ellerini ters çevirerek- tepetaklak olacaklar’ dedi.

“Ben Üstadın Menderes’e dua ettiğini biliyordum. Isparta’da bir sabah ders yaparken, ‘Kardeşlerim, ben bu gece Menderes’e dua ettim’ dedi. Daha sonra öğrendik ki, Menderes o gece İngiltere’de uçak kazası geçirmiş, fakat kurtulmuştu.

“Vaaz kürsüsünde ders yaptık”

“1957-58 yılları. Ankara’da Hacıbayram Camiinde sabah namazından sonra Risale-i Nurdan okumaya başladık. Her sabah kürsüye çıkıp, ‘Şimdi Bediüzzaman’ın Sözleri kitabından ders yapacağız’ diyorduk. Böylece orada Sözler, Mektubat ve Lem’alar’ın yarısına kadar geldik. Daha sonra bu tatbikatımı Üstada anlattım. Üstad, ‘Siz de böyle yapın’ dercesine, gelene gidene bunu anlatıyordu. Bunun üzerine birçok şehirde Risale-i Nur okunmaya başlandı.

“Ankara’daki reklâm hâdisesi şöyle oldu. Erzincanlı Refet Kavukçu kardeşe levhalara vecizeler yazdırdık. Bunları belediye otobüslerine astık, bir hafta kaldı. Garaja da astık. Garajda asılanların hâlen resmi vardır. Belediye işletme müdürü beni çağırıldı. ‘Siz ne yapmışsınız?’ diye bana çıkıştı. Ben, ‘Paramızla reklam yaptık’ dedim. ‘Alın paranızı’ dedi. Levhaları istedim, vermedi. on beş sene sonra bir marangozhanede buldum. Hâlâ saklıyorum onları.

Radyoda Risale-i Nur reklamı

“Radyo ilânı da şöyle oldu. Bir reklâm pusulası yazıp Radyo Dairesine götürdüm.

“Oradakiler normal olarak kelimeleri saydılar. Otuz kelime vardı. Üç gün çıkmasını istedim. Vakit olarak da herkesin evine döndüğü yemek ve istirahat vakti olan akşam 7-7.30 sıralarında olmasını istedim. Bu arada bütün kardeşlere haber verdik. Üstad da dinlemek için odasından arabaya inmişti. Saat gelince spiker, ‘Risale-i Nur müellifi büyük İslâm mütefekkeri Said Nur. Sözler, Lem’alar, Mektubat, İşaratü’l-İ’caz, Asa-yı Musa çıkmıştır. İsteme adresi: ‘PK 444, Ulus-Ankara’ diye metni okudu.

“Ertesi gün herkes yine radyo başında. Fakat saat gelip geçmesine rağmen çıkmadı. Hemen Radyo idaresine gittim. ‘Para verdiğimiz halde reklâmlarımız niçin çıkmadı?’ diye sordum.

“Radyoda 20 dakika konuşma yaptım”

“Siz bizi aldatmışsınız. Köşkten bizzat Reiscumhur telefon etti. Bizi bir güzel payladı. Paranızı alın, bir daha olmaz’ dediler. Fakat bu tek reklâmın büyük tesiri oldu. Birçok beraatlere vesile oldu. Mahkemede, ‘Efendim devlet radyosunda reklâmı yapılan bir eser nasıl yasak olur?’ diyorlardı. Hakim, Radyo Dairesinden sorunca, ‘Evet yapıldı’ diye cevap alınca beraat veriyorlardı.

“Risale-i Nurları basmak için kâğıt bulamıyorduk. Kâğıt için İzmit’e gittik. Haberini almışlar. Bize kâğıt vermediler. Tartışma çıktı, müdüre kadar çıktık, yine de alamadık. ‘Biz bu memleketin evlatlarını kurtarmaya çalışıyoruz, onlar bize kâğıt vermiyorlar’ diye çok kızdım ve üzüldüm. Deniz kenarında gezmeye çıktım. O günlerde Üsküdar Vapuru battı. Vapurda 200-300 çocuk varmış. onların babaları Ankara’da bir mevlid okutmaya karar verdiler. Mevlid radyodan veriliyordu. Ben vaizdim. ‘Bir konuşma yapayım’ dedim. Radyo İdaresinden birisi geldi. ‘Hocam sizin konuşmanız iptal edildi’ dedi. Çünkü Radyo İdaresi konuşma metnini görmemişti. Gelenlere, ‘Kardeşim geç kaldınız, ben başlıyorum’ dedim ve başladım. Ayrılan süre 10 dakika olmasına rağmen, 20 dakikayı geçti.

“Üstada telgrafla haber vermiştim. O da arabada dinlemiş. Ve çok sevinmiş. Hadise ertesi gün gazetelerde yer aldı. Ulus gazetesi, ‘Nurcular dün gece cihad ilân ettiler’ diye manşet attı. Daha sonra polisler bir çok arama yaptılar.

“Çanta arama emri”

“Emirdağ’da en son ziyaretimde Üstad şu tavsiyede bulundular. ‘Kardeşim, hizmeti düşünmeyin, hizmeti en muhalife dahi Cenab-ı Hak yaptırır. Sizin düşüneneğiniz; uhuvvet, muhabbet, ittihat ve tesanüttür. En fazla düşüneneğiniz bunlardır. Bugün bize en fazla lâzım olan budur.

“Birgün, İstanbul- Süleymaniye Kirazlı Mescit’teki medreseye polisler geldi. Arama yaptılar. O günler İctihad Risalesesinin Eskişehir’de basımına hazırlık yapıyorduk. Benim çantada İctihad Risalesinin dizgi klişeleri vardı. Eğer çantayı yakalattırsak kitapların nerede basıldığı öğrenilecek, evraklar ile malzemeler elden gidecekti. Ben çantayı arkama sakladım. Bunu polislerden birisi gördü. Çantayı aramak üzere istedi, ben arama emri olmadan çantanın aranamayacağını söyledim.

“Polis, ‘Çanta arama emri mi olur?’ dedi ise de, ben direttim. Bunun üzerine, ‘O zaman hepiniz karakola gideceksiniz’ dediler.

“Bizi İstanbul Emniyetine doğru götürdüler. Benim kucağımda çanta vardı. Kaçacağımı anladılar, diğerlerinden çok beni kontrol ediyorlardı. Bizi Birinci Şube’de en üst kata çıkardılar. Bir polise teslim ettiler. Kayınbiradere, ‘Ben gideceğim’ dedim ve üzerimdeki adres defterlerini ona verdim. Ayete’l-Kürsiyi okuyarak kapıyı açtım, hızlı adımlarla merdivenleri ikişer üçer inerek o civarda Hocapaşa Camiine girdim ve çantayı kilimin altına sakladım. Çantayı arama emri çıkararak beni aramışlar, fakat ne beni bulabildiler, ne de çantayı arayabildiler.

“O sırada Necdet Elmas da Birinci Şube’de imiş. Emniyettekiler, ‘Şimdiye kadar buradan hiçbir siyasi suçlu kaçmadı.

Görülmedik birşey' diye çok kızmışlar. Bunun üzerine Zübeyir Ağabeyi ve Mustafa Sungur Ağabeyi içeri aldılar.

"İki gün sonra Ankara'ya gitmek üzere otobüse bindim. Yolda kimlik kontrolü için bütün otobüsleri arıyorlardı. Konvoy çok uzun olduğundan, bizim otobüsün şoförü bir patika yola daldı ve hiç beklemeden devam etti. Orayı da Allah'ın inayeti ile atlattık.

"Sonradan Ankara'ya haber vermişler. Polisler bizim evin etrafını sarmışlar. Bend Deresi'ndeki evimizden inerken bir polis, 'Sen İstanbul'dan kaçan maznun değil misin' diyerek beni tuttu emniyete götürdü. Emniyete vardığımda, 'Seni İstanbul'a göndereceğiz, oradan istiyorlar' diyerek yanıma bir polis kattılar ve trenle beni İstanbul'a gönderdiler.

"Elimizden çekeceği var"

"İstanbul'a vardık. Polisin ismi İsmail'di. 'İsmail' dedim, 'Benim çok mühim bir işim var, ben bir saate o işimi yapayım, sen de gez, daha sonra ben gelince beraber emniyete gideriz' dedim.

"Polis memuru bana itimat ederek serbest bıraktı. Ben gittim işimi gördüm, döndüm, itimadı sarsamazdım. Sonra beraber emniyete gittik. Orada şerli bir komiser vardı. Beni görür görmez, 'Senin şimdi elimizden çekeceğin var' dedi. Ayakta beklerken o sırada birisi arkamdan bir darbe indirdi. Ben 'Allah' demiştim. Bütün polisler etrafıma toplanmıştı. O anda Şube Müdürü içeri girdi. Vaziyeti anladı ve müdahale etti, 'Onun ifadesini alın, fakat kılına dokunmayın' dedi.

"İfademi aldılar. Bir hafta kadar orada kaldım. Daha sonra askeriye gönderdiler.

"Neticede onlar da suçlu olmadığımızı anladılar. Beraat ettik. Şimdi Nurlar bütün âleme neşredildi. Elhamdülillahî Hâzâ min fadli Rabbî."